ANUL XIII, No. 25 — Numărul 25 Bani — 5/18 MAI, 1910

DOBROGEA JUNĂ

DOBROGEA A DOBROGENILOR — Director: CONSTANTIN N. SARRY

ABONAMENTE: Pe un an . . . . . 40 Lei — Pe 6 luni . . . . 23 Lei
Anunciuri şi reclame după învoială

Organ al revendicărilor naţionale ale Dobrogenilor

REDACŢIA şi ADMINISTRAŢIA: BUCUREŞTI — STRADA PATRAŞCU-VODA, No. 4
Manuscrisele, nu se înapoiază

Chr. Stanciof-Racovsky

Războiul actual cu catacliismul ce i-a urmat şi care, ca toate furtunile, a scos multe gunoaie la suprafaţă, a dat şi numărului de mai sus proporţii considerabile. Dela o înălţime ameţitoare, fiul modestului Stanciof dela Chelengic, adresează astăzi ultimatum-uri României în numele poporului ucrainian.

Mai mult hisă, decât împrejurările excepţionale din afară, ceesce a contribuit la lansarea acestui cinic şi periculos personaj, a fost cunoscuta lipsă de scrupule în alegerea mijloacelor de acţiune a politicianilor noştri. În adevăr: curtenirile feline ale d-lui Marghiloman, cnee, deschizând porţita de intrare aventurierului străin a crezut că va câştiga simpatiile muncitorilor noştri, şi prigonirile meschine ale d-lui Bratianu, care, punând la cale un proces, n'a avut curajul bărbătesc ca să-l ducă aşa cum se cuvinea, până la sfârşit, — au creat «divanul» de pe care teroriseazâ azi o lume întreagă acest «Ivan» ordinar...

A fost o vreme — pe la 1905 — când noi eram singurii, cari demascam şi prezintam ţării în adevărata lui lumină şi valoare pe taimosul Christu Stanciof—Racovsky, numele unui revoluţionar bulgar, şi i-a alipit, zice el, pe urma mamei sale). «Dobrogea Jună» cu data de 12 Ianuarie 1905 scria, în adevăr: *«Acest fulg socialist rusesc, care ia poate hasile de iarnă pentru una temperatură prietenilor de pe maghiarănie, e tot aşa de puţin un naţionalist bulgar, cum îl sem altul. De fapt el e un agent plătit al panslavismului — recte: panrusismului. Fie ca voinicul să ne desmintă.»*

În timp ce noi, hisă, cu mijloacele noastre modeste, duceam această luptă de trezire obştească, aproape unanimitatea gazetelor din Capitală, în cap cu *«Adevărul»*, se întrecea în cântece de slavă asupra activităţii prodigioase a acestui lup îmbrăcat în piele de oaie, iar anume politicianii din Constanţa, grupaţi atunci ca şi astăzi în jurul ziarului *«Farul»*, nu ştiau cum să ogăţească, cum să se felicite şi să utilizeze mai bine *concursul* perversului agitator, *membru el însuşi în comitetul de acţiune al acelui organ* [1]), între alte articole subversive, publicate de numitul ziar, apărut acum într'o *nouă* ediţie şi cu pretenţii de a desface pe piaţa dobrogeană «cel mai veritabil caşcaval... naţional», No. 46 cu data de 14 Noembrie 1904, cuprindea un apel de peste cinci coloane al lmaculatului *socialist* Dr. Racowsky, în care acesta stătea *«în special pe conştiinţa celor Bulgari»* cum să voteze împotriva unui om, care stă zid de apărare în faţa asalturilor disperate asupra budgetelor publice din partea unei lesuie de câini aceea fără stăpân, cari nici până în ziua de azi nu şi au găsit stăpânul.

Cu tot *dobrogeanul* nostru — «vină» pe care nu vor şi nu pot să ne-o lepte aceleaşi bestii hămesite — aşa cum n'am n'am încercat să acoperim şi nici să crutăm încă dela început pe unul, pe care soarta, care nu alege niciodată, îl hărăzise să se pronunţe printre concetăţenii noştri — am înţeles pe Christu Stanciof zis-şi Racovsky — tot aşa nu vom tolera nici astăzi ca, sub paravanul unor sentimente, ce ne sunt deopotrivă de scumpe tuturor, câţiva politicieni îmbătrâniţi în rele sau câţiva neofiţi ambiţioşi şi nerăbdători, să caute a-şi face interesele electorale.

Pentruca să se ştie.

Const. N. Sarry.

[1]) Avem colecţia la dispoziţie oricui.

RETEVEIE

Şi non e vero

Un constituţionist iniţiat citind articolul „Farul":

— Cum e cu putinţă ca un ziar, care apare pe malul mării, să fie atât de nesărat?

— Se vede că nu ştii că pe primul său redactor nu l-mai impresionează atmosfera mării, setea naturală a acestuia e de altă... natură!

Formulă fericită

Bustrul d. Ion N. Roman, în primul număr al „Farului" reapărut, găseşte formula care să împace speranţele viitorului nou cu năzuinţile oamenilor vechi:

„La oameni noi — procedeuri noui!" — exclamă d-sa.

Noi ştiam că, un tot aşa de bun şi inteligent Roman ca d-sa, a definit altfel cestia veacului:

„La oameni noi — oameni noui!" — şi nu acela, ci a judecat mai sănătos şi mai... impersonal.

Geanabet

Activitatea comitetului bulgar-dobrogean la Sofia

II

Cu toate îndoielile ce prinseseră a încolţi sufletele celor mai fanatici dintre Bulgari, cu privire la soarta Dobrogei, chiar în zilele glorioase ale armatelor centrale, — germanii inventând pretenţiunile turceşti şi soluţia condominiului, iar însuşi Kaiserul, cu ocazia vizitei sale pe acest front, când urma a fi primit de ţarul Ferdinand la Cernavoda, nepermiţând acestuia a transporta şi trupe bulgare în localitate, ci rânduind ca onorurile şi garda să fie făcute numai de bătrâni rezerviţi prusaci; cu toate că nici un bulgar serios din Dobrogea nu seconda aşa zisul «Comitet naţional» în această acţiune, ea fiind socotită dăunătoare intereselor, fără deosebire, ale proprietăţii din partea locului; cu toată disperarea de cauză, totuş grupul din jurul ziarului «Dobrogea» continua să se agite, pentru simplul cuvânt că... afacerea rentă.

E greu de stabilit sursa banilor manipulaţi de acest comitet, care, date fiind sumele extraordinar de mari de cari se dispunea, nu puteau proveni numai dela guvernul bulgar, sleit el însuşi şi parcimonios.

Astăzi încă numitul Ognenoof, care până la război ducea o viaţă extrem de modestă la Musurat, angajează cheltuieli neobişnuite la Sofia şi la Varna. Cu însemnatele fonduri de care dispune, dânsul angajează clinic voluntari soldaţi — mulţi din ei dezertori dela noi — cărora le dă o primă de 100 lei de fiecare, îmbrăcăminte, armătură şi o întreţinere convenabilă la cantine speciale. Numărul acestor comitagii se urcă până acum la 10 mii de oameni şi cu aceştia se intenţionează un atac prin surprindere asupra Dobrogei.

Cu toate aceste svăcolirii şi fanfaronade se găsesc şi astăzi la Sofia, printre bulgarii refugiaţi din Dobrogea, oameni cari dezaprobă acţiunea aceasta nefastă şi inutilă, care nu va avea alt resultat de cât facerea cu neputinţă în viitor a oricărui acces în Dobrogea, viitorul acelora cari au putut fi cât de puţin bănuiţi. În special un d. Drenovschi, fost director al Băncii Tulcei, duce o contra propagandă de chemare la simţul realităţii şi nu agită decât pretenţiuni culturale pentru bulgarii din Dobrogea. Acţiunea aceasta înregistrează zilnic tot mai mulţi aderenţi.

Descoperirea complotului cu cuntele Porţii, relatat de noi la timp, a produs de asemenea o mare perturbare în calculele şi acţiunea revoluţionarilor dela Sofia. Scrisorile găsite la aceştia, în care faimosul Ognenoof indica, între altele, o serie de persoane, care urmau să obţe gândoire amiralului, au atârnat mari pretexţări în cercurile refugiaţilor bulgari din Sofia şi Ognenoof a avut de petrecut câteva zile urâte. I se imputa, că el a expus o sumă de familii din Dobrogea azi românească, la multe neajunsuri, fără o consultare şi o ştire prealabilă.

Acest ultim eşec al preşedintelui comitetului a avut asupra sa şi o urmare apreciabilă; în ajun de a se căsători şi a face o partidă excelentă — se vorbea de o dotă de peste 600.000 lei — faţă de noua întoarcătură a lucrurilor, proiectul a fost părăsit.

Aşa că bietul Ognenoof — nume predestinat: «ogăn» însemnând foc pe bulgăreşte — se mişteue azi între două focuri puse de dânsul: între focul pe care se cerea să-l aprindă la graniţa Dobrogei şi între acela al inimei sale, fără ca nenorocitul să bage de seamă că ambele s'au stins înainte de a se fi aprins.

Pontius

Studenţii dobrogeni

Studenţii dobrogeni, în dorinţa de-a fi cât mai uniţi, s'au întrunit să hotărască înfiinţarea unui «Cămin dobrogean».

Impinşi de singura dorinţă d'a face lucruri trainice, într'o atmosferă curat dobrogeană, veselă, au hotărât ceva şi mai mult: întinderea activităţii cercului în direcţia educării populaţiei dela sate prin *«Casele de cetire»*. Bineînţeles aceasta ca scop mai depărtat.

«Să se mumnească», a fost cuvântul de ordine al celor cari au vorbit. «Să muncim» pentru a ne putea ajuta unii pe alţii, pentru a putea aduce din Dobrogea şi pe cei fără mijloace, cari din această cauză nu pot veni la studii».

Pentru ca pasul făcut să fie trainic, s'a constituit un comitet al Cercului studenţesc Constănţean, precum urmează: Preşedinte, *Horia Grigorescu* (drept), vice-preşedinte, *Radu Rosculeţ* (drept); secretar, *Traian Berbărianu* (drept); casier, domnişoara *Elena Predescu* (litere); cenzor, *Gheorghe Aldea*, (drept); membri, *P. Mustaţa*, (ştiinţe) şi *Alex. Oprescu* (medicină). Din acest cerc mai târziu va ieşi naştere «Căminul».

Comitetul, ca primă hotărâre a fixat taxa de doi lei pe lună de fiecare student membru.

Cercul studenţior Constănţeni, instituit astfel, roagă pe toţi studenţii dobrogeni ai adere. Înscrierile se fac la d. T. Berbărianu, secretar, str. Lucaci 51, Bucureşti.

A.

Răsfoind «Dobrogea Jună»

Vorbe sănătoase

Toate-s vechi şi nouă toate,
De e rău sau de e bine,
Tu te-ntreabă şi socoteşte!

Eminescu.

Glosarul de *«Sfaturi înţelepte — dar uitate»*, recomandate cândva prin acest ziar de către actualul revizor şcolar al judeţului Constanţa, descoperite şi reproduse în penultimul nostru număr de către unul din colegii d-lui Vasile Helgiu, m'a îspitit să răsfoiesc vechile colecţii ale *«Dobrogei Junre»*, unde dădui peste un nou snop de cuvinte sănătoase, pe care-l redau literă cu literă.

Faptul că vechiul şi bunul nostru amic Nae Roşculeţ, «sămănătorul» de pe vremuri, pe căsepte azi în primele rânduri ale partidului zis «naţional-liberal», nu-l va împiedica, socotesc, să guste întreaga savoare a recoltei sale spirituale.

D. Nicolae Roşculeţ.
Fost primar al Mangaliei, constituit naţional-liberal la apropiatele alegeri de Camere.

Articolul în chestiune, apărut în No. 27 din 17 Octombre 1910 al *«Dobrogei Junre»* purta titlul de:

Partidele politice în Dobrogea

Legea pentru acordarea de drepturi politice a avut darul de a stârni şi la noi, goana după partizani.

«Şi era şi natural. Fiecare partid politic, văzând că bat la uşă alegerile generale din ţară şi că, după puţină vreme, ele vor urma şi în Dobrogea, s'a gândit că nu trebue să stea în nepăsare şi că este în interesul organizării lor, să înregistreze aderenţi.

«După cum în ţară, au început reclamele prin gazete, invitaţiile pe la zefli de culori ai Capitalei, cari, între două vorbe şi o trataţie, îmbie pe cetăţeni a se înscrie în partidele sau nuanţele politice respective, — tot aşa se procedează şi la noi.

«Molima s'a lăţit în toată urâciunea ei!

«Şi la noi se văd agenţi trepidând în dreapta şi în stânga după cetăţeni, ca «să-i înscrie în partidul ce aceştia reprezintă. Cine din Dobrogea până astăzi n'a avut asemenea propuneri:

«— «*Vino la noi?*»

«Pentru ca să faci parte dintr'un partid politic, atât în ţară cât şi la noi, nu ţi se pretinde nici o condiţiune; nu se întreprinde nici cea mai mică cercetare asupra moralei candidatului; nu interesează câtuşi de puţin trecutul lui, mai ales. Astfel, toate răutăţile, toată pleava socială, tot ce e rău şi putred, se primeşte cu «braţele deschise» în «sânul partidului».

«Cantitatea trage la cântar; calitatea e floare la ureche!

«Exemple câte voiţi şi dincolo în ţară şi la *«partidele»* din Dobrogea.

«Astăzi toţi foştii funcţionari, destituiţi pentru incorectitudini, abuzuri, hoţii, sunt primiţi cu plăcere în partidele noastre — aşteptând ziua bucuriei pe pământul făgăduinţei! — ca atunci, aceşti înflămânziţi să se poată sătura, devorând cu o poftă de lup...»

Pentru ca plăcerea ce o procurăm amicului Roşculeţ, să fie completă, am păstrat întocmai punctuaţia, ortografia şi sublinierile d-sale.

La nevoie poate să le verifice, iar în cazul când are ceva de retractat, îi ţinem cu aceeaşi veche prietenie, coloanele la dispoziţie.

Hienă.

CLIPE

10 Septembrie 1910, Medgidia.

Turtucaia...

O pământeală cumplită de ter şi carne, un şivoi de sânge împrăştiat pe pământul dobrogean — izbânda letului asupra piepturilor goale, în strigătele de durere şi ajutor ce răsunau câmpul de jale...

Ne plâng inimile, căci odată cu Turtucaia s'au coborât pe după culmea durerii şi câte vieţi scumpe! Tot fiorul ce le-a străbătut sufletele, întreaga dragoste de neam, au pus-o vitejii într'o apărare sacrul pentru dobrogean — dar nu se putea apăra. Minunile ce le-au făcut în timpul luptelor vor rămâne fast o glorie a neamului, căci s'a dovedit pentru totdeauna: *ucisul a fost.*

. . . . . .

După căderea Turtucaiei, Călăraşul era presărat de răniţi. Căutam pe cineva care să ştie de soarta prietenului..., şi tot întrebând din om în om, am întâlnit în grădina publică un soldat în cârji.

— «Camarade nu ştii de...»?

— «Nu ştiu, domnule, *dar a murit locotenentul nostru* — îmi răspunse cu glasul îndurerat. Pe el nu rănile îi dureau, ci moartea locotenentului. Curios să ştiu cine putea fi acel ofiţer atât plâns de oamenii lui — deşi ne obişnuisem cu povestirea morţii, încât nu ne mai impresionă nimic. Intrebai:

— «Cine era»?

— «Domnul *lout. Haney. Am trestăit; George Haney?* Cum, a murit el? Ca printr'o lumină de fulger mi-a trecut prin faţa ochilor viaţa acestui ales ofiţer, bun român. Şi'n scăparea aceea de o clipită l-am văzut în una din faţetele lui mari, în bunătatea caracteristică sufletului s'u. L-am văzut în mijlocul cercetaşilor din Constanţa, hotărând să strângă ajutoare de Crăciunul trecut, pentru familiile sărace ale concentraţilor. Şi l-am văzut aşa cum era atuncea: cu faţa luminată de zâmbetul mulţumirii, vorbind duios, tremeţător. Vocea lui, puţin răguşită, avea muzica unei şoapte dulci; ochii mici pătrundeau până în fundul sufletului... Cu ce căldură îndemna copiii să-şi dea, mână dela mână, obolul lor mic, dar preţuit de cei lipsiţi! Şi a lăutit; de Crăciun soldaţii cari lucrau la tranşee, ştiau că mâcuţii d'acasă au ce mânca...

Cu inima strânsă l-am rugat pe cânit să-mi povestească cum a murit *George Haney*. El, îndurerat, privind peste apă, în fund, mi a vorbit mult, şi încet, despre luptele lor, despre *locotenentul Haney*. Eu, l-am ascultat cu sufletul întretăiată, cu ochii în pământ, *am ascultat un cântec de vitejie, cântat de un vitez*. Am aflat de ce-şi iubeau soldaţii ai mult ofiţerul. Înaintea luptei, i dăt fiecăruia câte o carte de vizită, şi le-a spus: «Care din voi va cădea rănit, şi va fi dus la Călăraşi, să dea, cu această carte, pe-acasă pe la mine, şi va avea mâncare şi odihnă.» — Soldaţii l-au ascultat, şi în fiecare zi veneau şi! binecuvântau...

Dar porniseră la atac. Lock. Haney mergea în fruntea soldaţilor. Un glonţ i-a străpuns pieptul. Nu s'a oprit, ci îndemnând la luptă, a pornit înainte, spre tranşeele duşmane. Un alt glonţ l-a lovit în cap, şi atunci a căzut în faţa reţelelor de sârmă. Aşa a murit *George Haney*.

Se născuse pe malul Dunării; viaţa i-a asfinţit tot pe malul Dunării — peste apă, poate într'un apus roşu, ca şi câmpiile roşii de sângele ce s'a vărsat pentru fericirea care se va împlini, şi care va trăi în veacuri...

Soldatul tăcuse, şi amândoi, muţi, am rămas duşi pe gânduri....

Aldan.

Politica în Dobrogea

Situaţia la Tulcea

Convorbire cu d. Ion C. Atanasiu, şeful liberalilor

D. Ion Atanasiu păstrează încă tinereţea şi jovialitatea vechilor «generoşi». În casa în care m'a primit, din alea Carmen Sylva, de lângă Cismigiu, şi care mi-a redat întreaga impresie a unui Dobrogean care se... reface, fostul prefect şi senator de Tulcea, după câteva mici reproşuri, asupra atitudinei *«Dobrogei Junre»* faţă de d-sa — făcute fără răutate — a răspuns bucuros la chestiunile ce i le-am pus.

— Se spune, d-le Atanasiu, că aşi fi demisionat din partidul liberal şi că vă dezinteresaţi pe viitor de Dobrogea şi în special de Tulcea. Pentru cititorii ziarului nostru, a cărui activitate constatăm cu plăcere că o urmăriţi, nu e însă fără interes a cunoaşte întrucât sunt adevărate aceste versiuni.

— *Nu este exact, că aş fi demisionat din partidul liberal sau să aş renunţat la politica mea dela Tulcea. Continuu să fiu şeful guvernamentaliloр din acel judeţ, unde tot* **noi** *suntem la putere* (aluzia e, se înţelege, la diferitele dizidenţe, relatate de noi la timp, care încercaseră a-i uzurpa situaţia. N. R.) *Dacă, anumite dezbateri de ordini dintre mine şi Centrul,* **a cărui directivă nu o aprob** (d. Atanasiu nu a voit a preciza dacă aceste deosebiri privesc politica internă sau externă a guvernului) *m'au făcut să nu mai merg* **direct** *de mersul treburilor dela Tulcea.*

— Dacă, dar, e adevărat, că soarta Dobrogei, de care vă leagă atâţia ani frumoşi de activitate rodnică, nu încetează să vă preocupe, cu mult-puţinele legături ce mai păstraţi cu guvernul, ne-aţi putea spune, ce gând nutreşte acesta cu despăgubirile noastre, fără de care nu se poate începe restaurarea provinciei de peste Dunăre, care a avut să suferе cel mai mult de pe urma actualului război?

— *Nu pot cunoaşte exact intenţiunile actualilor conducători.* **E drept că guvernul s'a purtat cam vitreg cu Dobrogea şi nu numai în chestia despăgubirilor, ci chiar cu alimentarea.** *Ştiu că d. Şerban, prefectul judeţului Tulcea, a fost de dondrion ori şi în poziţia de a demisiona, tocmai din cauza dificultăţilor ce întâmpina din partea Centrului, la aprovizionarea locuitorilor. Poate că situaţia enclavei până în ultimul timp a Dobrogei, în care ştia stăpânirea trecutul au putut trece trăsnete nouăsre, îi fi impus guvernului anumite rezerve. Să sperăm însă că de azi încolo, când orice echivoc, este puţin empre vechei Dobrogi, a dispărut, solicitudinea determinatorilor pentru acel interesant colţ de ţară, să creasă în măsura cuvenită.*

— O ultimă întrebare, d-le Atanasiu: Intenţionaţi să candidaţi la apropiatele alegeri?

— *Negreşit că da, şi se înţelege că la Tulcea. Nu pot precisa încă, dacă voiu candida în guvernamental sau ca independent. Orientarea* **noastră** (acest «noastră» pare că ar comporta nevoia oarecăror desluşiri) *nu este încă fixată. La timp se va şti.*

După ce am dat distinsului meu interlocutor oarecari amănunte asupra organizaţiei dobrogene dela Constanţa, mi-am luat ziua bună.

Euxin.

Situaţia la Silistra

Sarcina şefului administraţiei unui judeţ nu este, desigur, dintre cele mai uşoare şi mai puţin delicate. În stări normale, în districte cu organizaţii politice rânduite, care canalizează acţiunile cetăţeneşti, împărţăşind până la un punct răspunderea, încă misiunea capului judeţului, atunci când acesta voeşte să-şi facă datoria, nu este de invidiat. Cu atât mai mult în împrejurările actuale şi mai ales într'o regiune cum e Cadrilaterul, unde clocotesc atâtea patimi şi se clocnesc atâtea competiţiuni, unde elementul românesc abia înfiinţat n'a ajuns încă pe punctul de a se investi cu acea autoritate, care impune tăcere şi astâmpăr agitatorului străin celui mai şvăpăiat.

D. general Matei Castriş, abia eşit din armată, după o viaţă de muncă, de cinste şi de onoare, care i-au făcut cariera strălucită, a avut nenorocul — începător încă în ale administraţiei civile — să nimerească într'un asemenea haos, care l-a derutat. D-sa, ştim, conta mult pe anume relaţiuni stabilite în localitate din timpul serviciului d-sale militar; se va fi convins însă lesne şi d. General, cât de «mobile» sunt dispoziţiunile sufletului omenesc!

În afară de aceasta, din câte ştim, prefectul Durostorului pare a fi avut o îndoită neşansă; aceea de a nu fi secondat într'o administraţie atât de complicată de ajutoare capabile şi dezinteresate, şi pe deasupra, însuşi preşedintele Comisiei interimare a oraşului de reşedinţă, care de altfel i s'a impus dela Centru, n'a fost dintr'acela, cari să contribue la crearea unei atmosfere favorabile în jurul Generalului.

Faţă de numeroase plângeri sosite la Minister — din cari multe provocate de pescuitori în apă turbure — a fost trimis ziile trecute în cercetare d. Georgescu, secretar general al ministerului de interne şi un perfect cunoscător al situaţiilor din Cadrilater.

Fără ca obiectul plângător să se răsfrângă cu nimic asupra persoanei d-lui General Castriş, ele au fost toate cu deamănuntul examinate, consemnate într'un referat, care a fost supus cunoştinţei d-lui Mărzescu, ministru de interne. D-sa a rămas să avizeze.

Documente

Politica balcanică a vilerului

Sub acest titlu, d. Iorga publică în **«Neamul Românesc»**, cu data de 30 Aprilie a. c., un foarte judicios articol, din care reţinem următoarele pasagii:

«Dar pentru a face toate astea lucruri, indispensabile, să înlăturăm propria noastră grandomanie, oricât e fi, şi faţă de Bulgarii înşi, — cari, oricât rău ni-ar fi făcut, ei totuşi între ei şi oameni cari sânt, — şi noi, ceilalţi, unii faţă de ceilalţi.» (E vorba de noi, Sârbi şi Greci.)

. . . . . .

«Să ne observăm pe noi înşine, fără a pierde din ochi pe duşman, care în Balcani este unul singur, şi să-l dăm şi pe acesta ca pildă.

«E lesnicios lucrul pentru noi trei azi, aşteptând vremea când, cu alte stări de spirit generale, să putem face pătra.»

Recomandăm aceste observaţiuni antropologilor dela noi.

Arbiter

Lazăr D. Abramovici & Arnold Birnbaum
Reprezentanţi de rubieri şi solicitori
Agenţie a Societăţii Române de asigurări generale „Generala".
Constanţa, str. Carol No. 46.

Biblioteca Judeţeană „Ioan N. Roman" Constanţa

Dobrogene

Primim din partea [illegible] domnul Ion Tănăsescu, [illegible]:

Domnule Director,

La „Dobrogea Jeună" din No. [illegible] din 12 Mai, în articolul „Noiri din Malgirdanlâc", semnat de Alexandrescu, după ce se [illegible] [illegible] [illegible]